

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1874/05
22.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог Саше Цвјетана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др., одлучујући о жалбама оптуженог АА и његових бранилаца адвоката АБ, АВ, АГ и АД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. 1823/04 од 17.6.2005.године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и бранилаца, дана 22.12.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе опт.АА и његових бранилаца а пресуда Окружног суда у Београду К. 1823/04 од 17.6.2005.године, **ПОТВРЂУЈЕ.**

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 20 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 21.5.1999. до 16.6.1999.године и од 15.11.2001.године до правноснажности пресуде. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала а оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Истом пресудом, на основу члана 354. став 1. ЗКП према опт.АА одбијена је оптужба за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог адв.АБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење као и да заједно са оптуженим буде обавештен о седници другостепеног већа;

- бранилац оптуженог адв.АВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење као и да заједно оптуженим буде обавештен о седници другостепеног већа;

- бранилац оптуженог адв. АГ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона са предлогом да се побијана пресуда укине и врати на поновно суђење као и да заједно са оптуженим буде обавештен о седници другостепеног већа;

- бранилац оптуженог адв. АД због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона са предлогом да се побијана пресуда укине и врати на поновно суђење као и да заједно са оптуженим буде обавештен о седници другостепеног већа;

- оптужени АА побијајући је као неправилну и незакониту са предлогом да се побијана пресуда укине као и да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 2050/05 од 20.10.2005.године предложио је да се жалбе оптуженог и његових бранилаца одбију као неосноване а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у присуству опт.АА и бранилаца адвоката АВ, АГ и АД и у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца адв.АБ који није уредно обавештен, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, увек пази по службеној дужности, па ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалбе указују.

Пре свега, све жалбе побијају првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и с тим у вези наводе да се пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати – на записнику о саслушању оптуженог пред истражним судијом 24.5.1999.године, јер окривљени АА претходно није упозорен да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања нити је упозорен да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, у смислу члана 13. став 3. ЗКП, испитивању није присуствовао бранилац иако је у записнику наведено да је био присутан адв.АЋ што представља фалсификат. Поред наведеног, поменути записник о саслушању пред истражним судијом не може бити доказ у кривичном поступку јер је одбрана АА изнуђена применом физичке силе и застрашивањем од инспектора полиције ВВ и ГГ у информативном разговору, на шта је указао истражном судији приликом саслушања у Окружном затвору у Бјелом Пољу, када такође није био присутан бранилац.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим јер је првостепени суд у поновљеном поступку, ради отклањања недостатака на које је указано у решењу Врховног суда Србије којим је укинута претходна пресуда, извео доказе саслушањем сведока ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ и прибавио извештај од управе Окружног затвора у Прокупљу и Министарства унутрашњих послова Републике Србије а затим оценом наведених доказа правилно закључио да нема основа за тврдњу да записник о саслушању тада окр.АА пред истражним судијом ЗЗ не може бити коришћен као доказ у кривичном поступку.

Истражни судија ЗЗ потврдио је истинитост садржине записника о саслушању окривљеног који је он диктирао, у присуству браниоца адв.АЋ и с тим у вези детаљно објаснио какве је проблеме имао да у тешким условима ратног стања обезбеди присуство браниоца, затим да је лично ишао да тражи браниоца и пронашао адвоката АЋ са којим је заједно отишао у просторије Окружног затвора у __, да је овај бранилац био присутан испитивању окривљеног како је и констатовано у записнику а да испитивању нису присуствовали инспектори СУП-а. Исказ судије ЗЗ у том делу сагласан је исказима инспектора МУП-а ВВ и ГГ који су категорично потврдили да су након сачињавања кривичне пријаве напустили ИИ и нису присуствовали саслушању окривљеног па је неоснован жалбени навод да је исказ окривљеног пред истражним судијом изнуђен применом физичке силе од стране поменутих инспектора.

Тврдња истражног судије о присуству браниоца адв.АЋ поткрепљена је чињеницом да је поменути адвокат истога дана када је обављено испитивање окривљеног потписао доставницу о уручењу решења о

спровођењу истраге и одређивању притвора од 24.5.1999.године, при чему је потпис на доставници исти као и на трошковнику који је доставио суду и по коме су му исплаћени трошкови службене одбране окр.АА.

Из прибављеног извештаја Окружног затвора у Прокупљу од 22.4.2005.године о томе да ли је евидентиран улазак адв.АЂ на дан испитивања окр.АА утврђено је да је у књизи дежурства за 24.5.1999. године констатовано да је "истражни судија ЗЗ у канцеларији надзорника саслушао притворенике АА и ЈЈ", а да присуство осталих лица није констатовано. Несумњиво да се наведена констатација Окружног затвора у ИИ односи искључиво на евидентирање кретања притвореника, што је суштинска обавеза евиденције коју воде Окружни затвори. Тачно је да није евидентиран долазак браниоца оптуженог адв. АЂ али није евидентиран ни улазак адв. ЕЕ, браниоца опт.ЈЈ чије присуство испитивању опт.ЈЈ (обављеног истога дана и у истој просторији), нити његов исказ у својству сведока жалбе оспоравају. Није евидентиран ни улазак ЖЖ записничара – дактилографа која је куцала записник о саслушању опт.АА, а браниоци у жалбама управо њен исказ, саслушане као сведока, апострофирају. Због тога извештај Окружног затвора у ИИ, онако како гласи не доводи у сумњу присуство браниоца опт.АА адв.АЂ, његовом испитивању пред истражним судијом у Прокупљу.

На странама 44. став два и три, страни 45 и 46 први и други став првостепени суд је детаљно изнео садржину исказа сведока који су се изјашњавали о томе да ли је бранилац био присутан приликом испитивања окр.Саше Цвјетана и дао детаљну оцену истих, посебно оцену веродостојности противречних исказа као и разлоге из којих је поклатио веру исказу сведока ЗЗ, које разлоге и Врховни суд у свему прихвата, а супротне наводе жалби, које се односе на тај део првостепене пресуде, оцењује као неосноване.

Осим наведеног, записници о испитивању окривљеног пред истражним судијом од 24.5.1999.године као и пред истражним судијом у просторијама Окружног затвора у КК у погледу поуке окривљеног о свим правима у поступку сачињени су у свему у складу са одредбама тада важећег Закона о кривичном поступку, па су жалбе и у том делу неосноване, јер се оцена да ли су докази прибављени у складу са законом мора засновати на процесном закону (конкретно Закону о кривичном поступку) који је важио у време прибављања доказа.

Приликом испитивања окривљеног у КК заиста није био присутан бранилац, међутим, окривљеном је измењеним захтевом за спровођење истраге уместо кривичног дела из члана 47. став 2. КЗ РС за које је према тада важећем закону била запређена смртна казна, што је подразумевало обавезну одбрану, стављено на терет извршење кривичног дела из члана 142. став 1. КЗ СРЈ за које није била предвиђена смртна казна, па стога, према тада важећем Закону о кривичном поступку за то кривично дело поводом кога је испитиван у КК, присуство браниоца није било обавезно.

Најзад, неоснован је и жалбени навод браниоца адв.АБ, да је записник о испитивању пред истражним судијом требало издвојити и због тога што окривљеном није омогућено да сам изабере свога браниоца које право му је иначе гарантовано Уставом СРЈ Повељом о људским и мањинским правима као и ратификованим међународним уговорима и опште прихваћеним правилима међународног права. Ово, стога, што испитивањем окривљеног у присуству браниоца по службеној дужности а не изабраног браниоца, није повређено његово право на одбрану, с обзиром да је имао стручну одбрану браниоца адв.АЂ кога је суд успео да обезбеди на начин како је то описао истражни судија, а о чему је већ било речи. Осим тога, радило се о ратном стању када је Уставом и законом предвиђено ограничење одређених слобода и права грађана у које спада и постављање браниоца по службеној дужности уместо изабраног браниоца. Ограничење ових права у складу је са одредбом члана 11. и 12. став 2. Устава Републике Србије, чланом 6 Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама којима је предвиђено да су по званичном проглашењу ратног или ванредног стања дозвољене мере одступања од људских и мањинских права у обиму у коме је то нужно у датој ситуацији, а у складу са Уставом и Законом. Примена ових ограничења, супротно изјављеној жалби, није у супротности ни са међународним актима ратификованим од стране Државне заједнице Србија и Црна Гора и то посебно одредбама члана 4. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 15. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Оба ова међународна документа допуштају одступање од, у њима предвиђених обавеза, у случају рата или друге јавне опасности која угрози опстанак нације, осим одступања од обавеза које се односе на право на живот, забрану мучења, забрану ропства и кажњавање само на основу закона. Стога исказ окривљеног дат у присуству браниоца по службеној дужности, а оптужени се није противио одређивању адв.АЂ за његовог браниоца, није прибављен на незаконит начин и супротно међународном праву.

Неосновано се жалбама првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из

члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и с тим у вези наводи да је изрека побијане пресуде противречна разлозима, да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, посебно да нема ни речи о умишљају, оспорава се оцена доказа од стране првостепеног суда, посебно када је реч о исказима сведока – малолетних оштећених, затим сведока ЛЛ и ЉЉ, оспорава се балистичко вештачење, затим начин утврђивања смрти и повреда лица наведених у изреци. На овај начин, жалбе практично, образлажући наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, уједно дају образложење и за побијање првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Супротно изнетим жалбеним наводима изрека побијане пресуде је јасна и потпуно опредељена, у сагласности је са разлозима изнетим у образложењу пресуде, а ти разлози су довољни, потпуни и јасни и у сагласности су са стварном садржином изведених доказа, па се неосновано првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца адв.АВ да је првостепени суд одбијањем предлога бранилаца за саслушање још пет припадника јединице "____" и још четири сведока стражара у Окружном затвору у ИИ начинио "школски пример повреде права одбране", што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП.

Одбијањем предлога странака да изведе неки доказ, суд не чини битну повреду одредаба кривичног поступка јер ни једна одредба Законика о кривичном поступку, па ни она из члана 17. став 1. и 18. став 1. ЗКП која садржи начело материјалне истине при утврђивању чињеница, не обавезује суд да изведе сваки предложени доказ, нити га ограничава у слободној оцени изведених доказа, чији је циљ утврђивање пуне стварне и праве истине. Зато евентуална грешка суда у процени да ли ће извести неки доказ представља основ за жалбу због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због повреде одредаба кривичног поступка, или због повреде права оптуженог на одбрану како се то погрешно истиче у жалби.

У конкретном случају првостепени суд је правилно оценио да је чињенично стање изведеним доказима у довољној мери разјашњено и да би саслушање предложених сведока, поред заиста великог броја већ саслушаних сведока на исте околности водило само непотребном одуговлачењу кривичног поступка. Одлуку о одбијању предлога бранилаца суд је био дужан да образложи, што је и учинио на страни 49 а те разлоге цитира и бранилац оптуженог адв.Илија Радуловић на странама 52 и 53 жалбе. Врховни суд сматра непотребним да у овој пресуди понавља те разлоге, које иначе прихвата у целости.

Правилном оценом одбране оптуженог и свих доказа проведених током поступка правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени АА у време на месту и на начин описан у изреци побијане пресуде кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба према цивилном становништву албанске националности нечовечно поступао, учествовао у повређивању телесног интегритета деце и убиству жена и деце, па је на описани начин са умишљајем учествовао у лишењу живота 14 лица и повређивању телесног интегритета петоро деце чија су имена означена у изреци побијане пресуде.

Овакво чињенично стање утврђено је пре свега на основу одбране опт.АА приликом првог саслушања код истражног судије 24.5.1999.године када је признао одлучне чињенице везане за извршење предметног кривичног дела, а његово признање је суштински сагласно са исказима сведока очевидаца догађаја . Приликом првог саслушања оптужени је детаљно описао догађај у вези са оштећеним ММ, признао је да је из једне куће одузео пиштољ, да је заједно са "НН", младићем који је претходно претресао цивиле и са још шест до седам људи пуцао у групу цивила, а опис места где се то догодило подудара се са исказом сведока ММ, садржином записника о увиђају истражног судије, са фотодокументацијом, док се опис самог догађаја поклапа и са исказима оштећених – преживеле деце из породице ЉЉ и исказом сведока ЛЛ.

Сведоци оштећени малолетни нн1, нн2, нн3 и нн4 суштину и детаље догађаја описали су на готово исти начин и приликом препознавања, од пет лица у низу препознали опт.АА као једно од присутних униформисаних лица. У образложењу првостепене пресуде првостепени суд је изнео детаљну садржину њихових исказа, дао оцену истих, посебну оцену извесне несигурности у њиховим исказима и разлоге за прихватање таквих исказа које разлоге и Врховни суд у свему прихвата.

Исказе саслушане деце потврдио је својим исказом и сведок ЛЛ који је између осталог навео да је видео групу цивила – жена и деце и једног мушкарца како улазе у двориште у пратњи опт.АА, да је у том дворишту већ било неколики припадника "____", да је, након што је чуо пуцњаву у дворишту, видео да из

дворишта излазе припадници "___" међу којима и опт.АА и да су сви, осим ЈЈ, у ходу мењали оквире. Првостепени суд је садржину исказа сведока ЛЛ који је дакле, као и сведоци оштећени, малолетна деца из породице ЉЉ, потврдио присуство опт.АА на месту догађаја, детаљно изнео на страни 32 трећи став, страни 33 и 34 први став и дао оцену истог, уз посебан осврт на измене његовог исказа током поступка као и разлоге за прихватање исказа овог сведока са главног претреса од 10.12.2003.године.

Идентитет убијених цивила утврђен је на основу исказа сведока оштећених, малолетне деце из породице ЉЉ, сведока љљ1 и љљ2 и љљ3 као и на основу писмене документације у списима. Сведоци љљ4 и љљ5 навели су да су сазнали да је 28.3.1999.године дошло до масовног убиства цивила, а сведок ММ да је ушао у двориште и видео гомилу лешева, међу којима је било лица која су још давала знаке живота. Сведок др ММ1 је потврдио да је, након што је чуо дужи рафал, отишао у двориште и видео више лица која су лежала, који су имали свеже повреде нанете из ватреног оружја, па је извршио тријажу и одмах указивао помоћ лицима која су давала знаке живота.

Из записника о увиђају на лицу места утврђено је да је у дворишту затечено 14 лешева, углавном жена, деце и једног старијег човека, и да су на лицу места пронађене чауре које, према налазу вештака балистичара, потичу од истог оружја – аутоматске пушке типа "Калашњиков" 7,62мм.

Након ексхумације лешева обављена је обдукција осам лешева лица која су као погинули обухваћени изреком побијане пресуде (чија су имена наведена и на страни 37 последњи ред и 38 први став образложења побијане пресуде) и утврђено да су код ових лица узрок смрти вишеструке повреде из ватреног оружја. Како породице осталих настрадалих лица нису дозволиле поновну ексхумацију и обдукцију, а узрок смрти свих лица наведених у оптужници утврђен је и на основу исказа сведока очевидаца и писмене документације у списима, то је правилно првостепени суд нашао да поновна ексхумација и обдукција лица чије породице то нису дозволиле, није неопходна за разјашњење чињеничног стања.

Неосновано се у жалбама бранилаца оптуженог тврди да првостепена пресуда не садржи ни речи о облику виности оптуженог у извршењу кривичног дела, посебно у жалби адв.АБ да је првостепени суд "избегао да се изјасни о виности, чак не спомиње ни умишљај ни нехат" и да "у односу на кривично дело из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији и не спомиње облик виности али осуђује оптуженог".

У првостепеној пресуди, већ у изреци пресуде, наведено је да је оптужени кривично дело извршио са умишљајем . У образложењу побијане пресуде на страни 40 првостепени суд закључује да је оптужени знао (био свестан) да уколико са малог растојања пуца у групу људи када то истовремено чини и још неколико лица, тиме извесно доводи до смрти тих лица; као и да је очигледно хтео наступање ових последица, када је пуцао у ненаоружану групу деце и жена ... Одмах потом првостепени суд оцењује и околности под којима оптужени врши кривично дело, од значаја за облик виности и правну оцену кривичног дела.

Врховни суд оцењује да су разлози у првостепеној пресуди о виности оптуженог на које је претходно указано, јасни, потпуни и несумњиво довољни. Међутим, чињенице које је првостепени суд утврдио у поступку и које наводи у разлозима пресуде: да је оптужени завршио средњу Војну школу па потом и обуку за специјалца (страна 4) да је знао да је убијање цивила жена и деце забрањено и да се правила рата у сваком погледу по нашим и међународним правилима апсолутно морају поштовати (страна 5) да је већ код окупљања јединица од команданта исте поново, изричито, упозорен да је забрањено убијање и пљачкање цивила (страна 6) ... несумњиво су утврђиване управо ради коначног утврђења облика виности оптуженог у извршењу кривичног дела па су и то разлози првостепеног суда, у ширем смислу, о виности оптуженог и представљају целину са закључним разлозима суда на које је већ указано. Исто се односи и на део образложења првостепене пресуде на страни 52, односно оцену суда да је оптужени већ био потпуно искусан војник, да долазак у ЊЊ за њега није представљао изненађење, да нико од убијених или других житеља ЊЊ својим понашањем није допринео емоционалној напетости оптуженог јер нико од њих, за разлику од оптуженог и припадника његове јединице, није био наоружан ... Код утврђеног, на основу налаза и мишљења вештака, да је оптужени био урачунљив, што се жалбама и не доводи у питање, разлоге првостепеног суда о виности оптуженог прихвата у свему и Врховни суд.

Жалбени наводи да првостепени суд није навео разлоге о облику виности оптуженог у извршењу кривичног дела из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, уколико нису грешка у изради жалбе, несумњиво нису основани јер је за ово кривично дело оптужба одбијена због одустанка јавног тужиоца од

оптужбе, па првостепена пресуда код овакве одлуке суда и не сме садржати разлоге о облику виности оптуженог.

Бранилац оптуженог адв.АД првостепену пресуду побија и због тога што се у њој већ у изреци, наводи "... за време рата". Према жалби Међународно кривично право не познаје термин "време рата", може постојати само "оружани сукоб који може бити међународни или унутрашњи" и да ако нема међународног оружаног сукоба онда нису могле бити примењене Женевске конвенције из 1949.године. Жалба већ на наредној страни улази у контрадикторност наводећи да се све то дешавало "за време ратног стања" (одузимање пиштоља "Збројевка"), када се, дакле, и сама жалба позива на ратно стање. Независно од тога, ови жалбени наводи нису основани.

Основано првостепени суд у побијаној пресуди употребљава синтагму "за време рата" јер исту употребљава и законодавац у одредби члана 142. КЗ СРЈ а дефинисање појмова и чињеница коришћењем законских термина је неопходно. Уосталом одредба члана 142. КЗ СРЈ садржи појмове и рата и оружаног сукоба, употребљене као синониме. Указивање жалбе на другачију терминологију Хашког трибунала није основано, посебно када је одредба домаћег законодавства потпуна, применљива и непротивречна Међународним уговорима о људским и мањинским правима и грађанским слободама који важе на територији Србије и Црне Горе. Код оцене ових жалбених навода Врховни суд је имао у виду и да је у "Службеном листу СРЈ" број 14/99 од 23.3.1999.године објављена одлука о проглашењу непосредне ратне опасности, да је 24.3.1999.године бомбардована територија СРЈ од стране НАТО пакта, да је у "Службеном листу СРЈ" број 15/99 од 25.3.1999.године, објављена одлука о проглашењу ратног стања, због чега је, дакле, оправданост примене Женевских конвенција несумњива. Истовремено је постојао и унутрашњи оружани сукоб на територији Косова, делу територије СРЈ, о којем суд даје довољно разлога на странама 24 и 25 па потом и на странама 41 и 42 образложења побијане пресуде. Зато је основан закључак првостепеног суда да у ситуацији када постоји и оружани сукоб и рат, као објективне околности и утврђених чињеница које ове околности повезују са кривичним делом, примењују се правила Међународног права садржана у Женевским конвенцијама.

Врховни суд је ценио и остале наводе жалби оптуженог и његових бранилаца који се односе на утврђено чињенично стање и којима жалбе оспоравају оцену изведених доказа од стране првостепеног суда и дају сопствену оцену изведених доказа па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности оптуженог Саше Цвјетана по члану 142. став 1. КЗ СРЈ кривични закон је правилно примењен. С тим у вези првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао довољне, јасне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата.

Испитујући у смислу члана 383. ЗКП, првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. КЗ СРЈ који утичу да казна буде мања или већа и правилно опт. АА за извршено кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ осудио на казну затвора у трајању од 20 година са урачунавањем времена које проводи у притвору. По оцени Врховног суда околности и начин извршења предметног кривичног дела као и изузетна тежина штетних последица у потпуности оправдавају изрицање казне која је законом важећим у време извршења кривичног дела била предвиђена као најтежа казна за кривично дело у питању.

Првостепена пресуда остала је непромењена у одбијајућем делу јер у односу на тај део пресуде није било жалби овлашћених лица.

Из изнетих разлога на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

СР